

Arrest

nr. 298 538 van 12 december 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 juli 2023 betreffende de beslissing tot weigering van verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 juli 2023 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 december 2022 werd er door verzoeker een aanvraag ingediend voor een gecombineerde vergunning via het uniek loket van het Vlaams Gewest.

Op 5 juli 2023 werd er door verweerder een beslissing genomen tot weigering van verblijf (bijlage 48). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 61/25-5, §1 of 61/25-5, §3 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 105/3, § 6 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verblijfsaanvraag ingediend door:

[...]

wordt om de volgende reden geweigerd:

Artikel 61/25-5, §1, 1° van de wet van 15.12.1980: Betrokkene bevindt zich in een van de gevallen vermeld in artikel 3, 5° tot 10° van de wet van 15.12.1980;

Met name: 7° "wanneer hij geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;"

Betrokkene diende op 12.12.2022 een aanvraag tot het bekomen van een gecombineerde vergunning in vanuit het buitenland. De aanvraag werd ontvankelijk verklaard door het bevoegde gewest op 28.02.2023.

Op 25.04.2023 verzocht de Dienst Vreemdelingenzaken per mail om binnen een termijn van 15 dagen aanvullende documenten en inlichtingen over te maken, meer bepaald:

Een getuigschrift waaruit blijkt dat u niet veroordeeld bent geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, uitgereikt binnen de zes maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag;

Artikel 5, punt 4 van de richtlijn 2011/98/EU betreffende één enkele aanvraagprocedure voor een gecombineerde vergunning voor onderdanen van derde landen om te verblijven en te werken op het grondgebied van een lidstaat, alsmede inzake een gemeenschappelijk pakket rechten voor werknemers uit derde landen die legaal in een lidstaat verblijven bepaalt : "Indien de gegevens of documenten die de aanvraag staven, volgens de criteria van de het nationale recht onvolledig zijn, deelt de bevoegde instantie de aanvrager schriftelijk mee welke aanvullende gegevens of documenten vereist zijn en stelt hij een redelijke termijn vast om ze te overleggen. De in lid 2 genoemde tijdslimiet wordt opgeschort totdat de bevoegde instantie of andere relevante instanties de vereiste aanvullende informatie hebben ontvangen. Indien de aanvullende gegevens of documenten niet binnen de gestelde termijn worden overgelegd, kan de bevoegde instantie de aanvraag afwijzen.

Betrokkene legt een Sloveens strafregister dd. 12.05.2023 over waar geen veroordelingen in worden vermeld.

Echter, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene tijdens een voorgaand verblijf in België in aanraking is gekomen met politie en parket. Zo werd hij op 19.02.2015 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen- Afdeling Mechelen wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels tot een gevangenisstraf van 4 maanden met uitstel 3 jaren en een geldboete van 75,00 EUR (x 6 = 450,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf: 20 dagen) en bijzondere verbeurdverklaring.

Op 21.01.2021 werd hij bij verstek veroordeeld door de Politierechtbank van Brussel wegens sturen tijdens verval en sturen zonder onderzoek. Na betekening en korte opsluiting in de gevangenis, tekende hij op 21.02.2022 beroep aan tegen het vonnis en kreeg een werkstraf van 75 uur toebedeeld. Betrokkene heeft door het negeren van een rijverbod en het niet afleggen van de opgelegde onderzoeken het wegverkeer in gevaar gebracht. Eveneens gelet op de vroegere feiten van diefstal, wordt betrokkene door zijn gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Bijgevolg wordt de aanvraag voor een gecombineerde vergunning geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"2.3.1. Schending van art. 61/ 25-5 § 2 van de wet van 15 december 1980 (hierna afgekort: "vreemdelingenwet" iuo. Art. 105/2 § 3 van het kb van 8 oktober 1981 (hierna afgekort: "vreemdelingen-kb")

De historiek van de aanvraag van verzoeker doet zich voor als volgt:

- de aanvraag werd ingediend op 12 december 2022;*
- de aanvraag werd ontvankelijk verklaard op 28 februari 2023;*
- de toelating tot arbeid werd toegekend op 28 februari 2023;*
- de gecombineerde vergunning werd geweigerd op 5 juli 2023;*

Aldus dient vastgesteld te worden dat verwerende partij verzuimd heeft de beslissing te nemen binnen de termijn voorgeschreven door art. 61/ 25-5 § 2 Vreemdelingenwet iuo. art. 105/2 § 3 Vreemdelingen-KB, nl. binnen de vier maanden na de kennisgeving van het volledig karakter van de aanvraag (= beslissing van ontvankelijkheid dd. 28 februari 2023).

Volledigheidshalve citeert verzoeker betreffende bepalingen:

Art. 61/ 25 – 5 § 2 Vreemdelingenwet (eigen onderlijning):

§ 2. Overeenkomstig artikel 25, §§ 1, 3 en 4 van het samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018 beslist de minister of zijn gemachtigde over de verblijfsaanvraag, of over de aanvraag voor vernieuwing, binnen vier maanden na de kennisgeving van het volledig karakter van de aanvraag.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan in uitzonderlijke omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag worden verlengd. De minister of zijn gemachtigde brengt de onderdaan van een derde land en de [3 bevoegde regionale overheid]3 daarvan op de hoogte.

Indien de minister of zijn gemachtigde binnen de termijn bedoeld in het eerste lid geen beslissing neemt, wordt de onderdaan van een derde land tot het verblijf gemachtigd.

ART. 105/2 § 3 Vreemdelingen-KB:

§ 3. Indien de [2 bevoegde regionale overheid]2 en de minister of zijn gemachtigde geen enkele negatieve beslissing genomen hebben binnen de, eventueel verlengde, termijn van vier maanden voorzien in artikel 61/25-5, § 2, eerste lid, van de wet, informeert de minister of zijn gemachtigde de betrokkene, overeenkomstig artikel 25, § 4, van het samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018, dat hij gemachtigd is tot verblijf en arbeid, en dit door middel van het document overeenkomstig het model in bijlage 47.

De wettelijke regeling voorziet m.a.w.:

- een maximale behandelingstermijn van 4 maanden voor verwerende partij om een beslissing te nemen m.b.t. de gecombineerde aanvraag;*
- de mogelijkheid om deze termijn te verlengen in uitzonderlijke omstandigheden, mits kennisgeving hiervan aan de aanvrager en de regionale overheid;*

In casu heeft verwerende partij de termijn niet verlengd, minstens heeft zij hiervan geen kennis gegeven aan verzoeker of de regionale overheid zodat zij een beslissing behoorde te nemen binnen de gestelde termijn van 4 maanden, hetgeen zij heeft verzuimd zodat zij gehouden is de gecombineerde vergunning af te leveren.

Waar verwerende partij de aanvraag alsnog weigert, is zij in strijd met de geciteerde bepalingen.

Ten onrechte betoogt verwerende partij dat de termijn van 4 maanden geschorst werd op grond van art. 5 punt van 4 van de Richtlijn 2011/98/ EUR van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011.

Zoals hoger uiteengezet heeft de Belgische Wetgever gekozen voor een maximale behandelingstermijn van 4 maanden en de mogelijkheid om deze termijn te verlengen in uitzonderlijke omstandigheden mits uitdrukkelijke kennisgeving.

De Belgische wetgever heeft niet voorzien in een verlenging van de termijn indien bepaalde documenten bijkomend zouden dienen te worden opgevraagd.

Verwerende partij kan zich niet beroepen op een richtlijn welke zij zelf niet of verkeerd heeft omgezet. Het is vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat een overheid zich tgo. de burger niet -contra legem- kan beroepen op de verticale werking van richtlijn welke zijzelf niet of verkeerd heeft geïmplementeerd. De omgekeerde verticale werking wordt niet aanvaard (cfr. zaak Arcaro, C 168/95, randnr. 35 en 36):

35 Met betrekking tot een situatie als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, behoeft niet te worden onderzocht, of artikel 3 van de richtlijn onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig is.

36 Het Hof heeft immers beklemtoond, dat de mogelijkheid om voor een nationale rechter een beroep te doen op de onvoorwaardelijke en voldoende nauwkeurige bepaling van een niet-omgezette richtlijn slechts bestaat voor particulieren ten aanzien van "elke Lid-Staat waarvoor zij bestemd is". Hieruit volgt, dat een richtlijn uit zichzelf geen verplichtingen aan particulieren kan opleggen en dat een bepaling van een richtlijn niet als zodanig tegenover een particulier kan worden ingeroepen (arresten van 26 februari 1986, zaak 152/84, Marshall, Jurispr. 1986, blz. 723, r.o. 48, en 8 oktober 1987, zaak 80/86, Kolpinghuis Nijmegen, Jurispr. 1987, blz. 3969, r.o. 9). Het Hof preciseerde, dat deze rechtspraak ertoe strekt te voorkomen, dat een staat voordeel heeft bij zijn miskennen van het gemeenschapsrecht (arresten van 14 juli 1994, zaak C-91/92, Faccini Dori, Jurispr. 1994, blz. I-3325, r.o. 22, en 7 maart 1996, zaak C-192/94, El Corte Inglés, Jurispr. 1996, blz. I-1281, r.o. 16).

Aangezien de overheid geen beroep kan doen op art. 5 van de richtlijn 2011/ 98/ EU welke zij immers zelf verkeerd heeft omgezet kan verwerende partij en uw Raad de de nationale bepalingen (cfr. supra) niet terzijde stellen (cfr. arrest Arcaro, C168/95):

(...)

40 Om te beginnen moet worden opgemerkt, dat het gemeenschapsrecht geen dergelijk middel kent.

41 Daaraan moet worden toegevoegd, dat de uit een richtlijn voortvloeiende verplichting der Lid-Staten om het daarmee beoogde doel te verwezenlijken, alsook de verplichting krachtens artikel 5 van het Verdrag, om alle algemene of bijzondere maatregelen te treffen die geschikt zijn om de nakoming van die verplichting te verzekeren, geldt voor alle met overheidsgezag beklede instanties in de Lid-Staten, en dus, binnen het kader van hun bevoegdheden, ook voor de rechterlijke instanties. Bij de toepassing van het nationale recht moet de nationale rechter dit derhalve zoveel mogelijk uitleggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de richtlijn, teneinde het ermee beoogde resultaat te bereiken en aldus aan artikel 189, derde alinea, van het Verdrag te voldoen (zie arresten van 13 november 1990, zaak C-106/89, Marleasing, Jurispr. 1990, blz. I-4135, r.o. 8, en 16 december 1993, zaak C-334/92, Wagner Miret, Jurispr. 1993, blz. I-6911, r.o. 20).

42 Deze verplichting van de nationale rechter om bij de uitlegging van de ter zake dienende voorschriften van zijn nationale recht te rade te gaan met de inhoud van de richtlijn, vindt evenwel haar begrenzing wanneer een dergelijke uitlegging ertoe leidt, dat aan een particulier een door een niet-omgezette richtlijn opgelegde verplichting wordt tegengeworpen of, a fortiori, wanneer zij tot gevolg heeft, dat op grond van de richtlijn en bij ontbreken van een ter uitvoering ervan vastgestelde wet, de strafrechtelijke aansprakelijkheid van degenen die in strijd met haar bepalingen handelen, wordt vastgesteld of verzwaaard (zie arrest Kolpinghuis Nijmegen, reeds aangehaald, r.o. 13 en 14).

43 Mitsdien moet op de derde vraag worden geantwoord, dat het gemeenschapsrecht geen middel kent dat de nationale rechter in staat stelt om nationale bepalingen die in strijd zijn met een bepaling van een niet-omgezette richtlijn, terzijde te stellen wanneer voor de nationale rechter op deze laatste bepaling geen beroep kan worden gedaan.

Verwerende partij dient m.a.w. de eigen nationale wettelijke regeling (welke immers duidelijk geconcipieerd werd met (i) een maximale behandelingstermijn van 4 maanden en (ii) een mogelijkheid tot verlenging mits uitdrukkelijke kennisgeving) te eerbiedigen en kan zich niet -contra legem- beroepen op bepalingen uit de richtlijn welke de Belgische wetgever (al dan niet bewust) niet heeft geïntegreerd in de eigen nationale regeling.

Indien verwerende partij meende over een bijkomende termijn te moeten beschikken voor de behandeling van de aanvraag ingevolge haar verzoek om bijkomende stukken, behoorde zij verzoeker hiervan tijdig in kennis te stellen, hetgeen zij verzuimd heeft.

Ondergeschikt: indien uw Raad per impossibile van oordeel zou zijn dat verwerende partij zich wel kan beroepen op de bepalingen uit Richtlijn 2011/98/EU, behoort verwerende partij uiteraard wel op consequente wijze toepassing te maken van betreffende richtlijn (en kan zij niet op selectieve wijze hieruit “plukken”).

Art. 5 van betreffende richtlijn bepaalt (eigen onderlijning) dat de “bevoegde instantie zo spoedig mogelijk, doch uiterlijk 4 maanden na datum van indiening van de aanvraag een besluit neemt over de volledige aanvraag.”

Consequente toepassing van de richtlijn impliceert aldus dat verwerende partij een beslissing behoorde te nemen uiterlijk 4 maanden na 12 december 2022, hetzij uiterlijk op 12 april 2023 (desgevallend verlengd met de termijn voor de bijkomende info (in casu nauwelijks 3 - 4 weken)).

In casu werd door verwerende partij echter pas een beslissing genomen op 5 juli 2023 (hetzij na ca. 7 maanden...), i.e. (ruimschoots) buiten de termijn voorzien in de Richtlijn.

Met andere woorden: zelfs indien de bepalingen uit de richtlijn toepassing zouden kunnen vinden om de tijdigheid van de beslissing te beoordelen, quod certissime non, dient vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen buiten de termijn voorzien in art. 5 van de Richtlijn 2011/98/EU.

Verwerende partij kan de betreffende richtlijn m.a.w. niet dienstig inroepen om de tijdigheid van haar beslissing te bepleiten.”

2.2. Artikel 17, tweede lid, van het Samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018 tussen de Federale Staat, het Waals Gewest, het Vlaams Gewest, het Brussels-Hoofdstedelijk Gewest en de Duitstalige Gemeenschap met betrekking tot de coördinatie tussen het beleid inzake de toelatingen tot arbeid en het beleid inzake de verblijfsvergunningen en inzake de normen betreffende de tewerkstelling en het verblijf van buitenlandse arbeidskrachten (hierna: het samenwerkingsakkoord), bepaalt:

“De aanvraag voor een machtiging tot verblijf met het oog op werk voor een periode van meer dan negentig dagen wordt ingediend in de vorm van een aanvraag voor een toelating tot arbeid. De aanvraag voor een toelating tot arbeid geldt als aanvraag voor een machtiging tot verblijf. De machtiging tot verblijf is enkel geldig indien een toelating tot arbeid wordt toegekend. De toelating tot arbeid is enkel geldig indien een machtiging tot verblijf wordt toegekend.”

Op grond van deze bepaling geldt de aanvraag voor een toelating tot arbeid dus als een aanvraag voor een machtiging tot verblijf. De aanvraag voor een toelating tot arbeid wordt conform artikel 7 van het Samenwerkingsakkoord behandeld door de bevoegde gewestelijke overheid, die zich conform artikel 19 van voormeld akkoord eerst uitspreekt over de volledigheid en ontvankelijkheid van het dossier. Nadat de aanvraag ontvankelijk is verklaard, wordt een kopie van het dossier ten laatste vijftien dagen na de ontvangst van het volledige dossier naar de Dienst Vreemdelingenzaken gestuurd, die vervolgens zijn veiligheidsonderzoek start. Tegelijkertijd onderzoekt het bevoegde Gewest of de voorwaarden voor de afgifte van een arbeidsvergunning vervuld zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken neemt een beslissing, onder de opschortende voorwaarde van de toelating tot arbeid door het Gewest. Het Gewest neemt een autonome beslissing inzake de toelatingen tot arbeid. Deze twee beslissingen worden in één enkele administratieve handeling geïncorporeerd (memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2017-2018, nr. 54, 3014/001, p. 8-9).

Uit het administratief dossier blijkt dat er voor verzoeker op 13 december 2022 een aanvraag werd ingediend via het uniek loket van het Vlaams Gewest voor een gecombineerde werkvergunning. Op 16 februari 2023 werd de aanvraag onvolledig bevonden en werd aan verzoeker gevraagd om bijkomende documenten neer te leggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers aanvraag op 28 februari 2023 ontvankelijk werd verklaard door het Vlaams Gewest en werd overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Overeenkomstig artikel 61/25-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) komt het verweerder toe een beslissing te nemen met betrekking de aanvraag tot machtiging van verblijf.

Op 24 april 2023 vroeg verweerder aan verzoeker om binnen de vijftien dagen een bijkomend stuk neer te leggen, namelijk een getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet veroordeeld werd wegens misdaden of wanbedrijven van gemeenrecht, uitgereikt binnen de zes maanden voorafgaand de indiening van de

aanvraag. Verzoeker legde op 25 mei 2023 een Sloveens strafregister neer. Op 5 juli 2023 nam verweerder tot slot een beslissing tot weigering van verblijf.

In de bestreden beslissing verwijst verweerder op artikel 5 van de Richtlijn 2011/98/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 betreffende één enkele aanvraagprocedure voor een gecombineerde vergunning voor onderdanen van derde landen om te verblijven en te werken op het grondgebied van een lidstaat, alsmede inzake een gemeenschappelijk pakket rechten voor werknemers uit derde landen die legaal in een lidstaat verblijven (hierna: Richtlijn 2011/98/EU). Deze bepaling luidt als volgt:

“2. De bevoegde instantie neemt zo spoedig mogelijk, doch uiterlijk vier maanden na de datum van indiening van de aanvraag, een besluit over de volledige aanvraag.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, kan de in de eerste alinea genoemde tijdslimiet worden verlengd.

Indien binnen de in dit lid bepaalde tijdslimiet geen besluit is genomen, bepaalt het nationale recht welke gevolgen het uitblijven van een besluit heeft.

4. Indien de gegevens of documenten die de aanvraag staven, volgens de criteria van de het nationale recht onvolledig zijn, deelt de bevoegde instantie de aanvrager schriftelijk mee welke aanvullende gegevens of documenten vereist zijn en stelt hij een redelijke termijn vast om ze te overleggen. De in lid 2 genoemde tijdslimiet wordt opgeschort totdat de bevoegde instantie of andere relevante instanties de vereiste aanvullende informatie hebben ontvangen. Indien de aanvullende gegevens of documenten niet binnen de gestelde termijn worden overgelegd, kan de bevoegde instantie de aanvraag afwijzen.”

Artikel 5 van de Richtlijn 2011/98/EU werd omgezet in artikel 61/25-5, § 2, van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Overeenkomstig artikel 25, §§ 1, 3 en 4 van het samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018 beslist de minister of zijn gemachtigde over de verblijfsaanvraag, of over de aanvraag voor vernieuwing, binnen vier maanden na de kennisgeving van het volledig karakter van de aanvraag.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan in uitzonderlijke omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag worden verlengd. De minister of zijn gemachtigde brengt de onderdaan van een derde land en de bevoegde regionale overheid daarvan op de hoogte.

Indien de minister of zijn gemachtigde binnen de termijn bedoeld in het eerste lid geen beslissing neemt, wordt de onderdaan van een derde land tot het verblijf gemachtigd.”

Artikel 105/2, § 3, van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“3. Indien de [bevoegde regionale overheid] en de minister of zijn gemachtigde geen enkele negatieve beslissing genomen hebben binnen de, eventueel verlengde, termijn van vier maanden voorzien in artikel 61/25-5, § 2, eerste lid, van de wet, informeert de minister of zijn gemachtigde de betrokkene, overeenkomstig artikel 25, § 4, van het samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018, dat hij gemachtigd is tot verblijf en arbeid, en dit door middel van het document overeenkomstig het model in bijlage 47.”

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij betoogt dat de bestreden beslissing niet genomen werd binnen de vier maanden na het volledig verklaren van de aanvraag zoals voorzien in artikel 61/25-5, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing en het administratief blijkt immers dat verzoekers aanvraag op 28 februari 2023 ontvankelijk verklaard werd en verstuurd werd naar de Dienst Vreemdelingenzaken. In artikel 61/25-5 van de vreemdelingenwet en artikel 105/2 van het vreemdelingenbesluit wordt uitdrukkelijk voorzien dat, indien er geen negatieve beslissing wordt genomen binnen deze termijn van vier maanden, de derdelander gemachtigd wordt tot verblijf. De Belgische wetgever heeft er aldus voor geopteerd op de termijn van vier maanden als een vervalltermijn te beschouwen.

Met verwijzing naar artikel 5, punt 4, van de Richtlijn 2011/98/EU doet verweerder uitschijnen dat indien er aanvullende documenten aangevraagd worden de termijn van vier maanden waarbinnen een beslissing genomen moet worden opgeschort is. Tussen 24 april 2023 en 25 mei 2023 zou de vervalltermijn van vier maanden aldus opgeschort zijn waardoor de bestreden weigeringsbeslissing alsnog tijdig is.

Zoals verzoeker echter terecht opmerkt is artikel 5, punt 4, van de Richtlijn 2011/98/EU niet omgezet in de Belgische wetgeving.

In artikel 61/25-5, van de vreemdelingenwet en artikel 105/2, van het vreemdelingenbesluit wordt enkel voorzien in de voormelde vervalltermijn van vier maanden. De Raad ziet niet in uit welke andere bepaling van het Belgisch recht zou kunnen blijken dat de termijn van vier maanden waarbinnen een beslissing genomen, opgeschort is bij het opvragen van aanvullende documentatie.

Hierbij dient erop gewezen te worden dat het Hof van Justitie herhaaldelijk oordeelde dat, overeenkomstig artikel 288, derde alinea, van het VWEU het verbindende karakter van een richtlijn slechts bestaat ten aanzien van “*elke lidstaat waarvoor zij bestemd is*”. Een richtlijn kan uit zichzelf geen verplichtingen opleggen aan particulieren en een bepaling van een richtlijn kan niet als zodanig tegenover een particulier worden ingeroepen (HvJ 152/84, *Marshall*, 1986, § 48; 372-374/85, *Traen*, 1987, § 24; 14/86, *Pretore de Salò*, 1987, §§ 19-20; 80/86, *Kolpinghuis Nijmegen*, 1987, §§ 9-10; C-91/92, *Faccini Dori*, 1994, § 20; C-168/95, *Arcaro*, 1996, §§ 33-38; C-397/01 – C-403/01, *Pfeiffer*, 2004, § 108; C-282/10, *Dominguez*, 2012, § 37; C-573/17, *Popławski*, 2019, § 66).

De Raad dient vast te stellen dat verweerder zich niet kan beroepen op artikel 5, punt 4, van de Richtlijn 2011/98/EU, dat niet omgezet werd in Belgische wetgeving. Verweerder kan aldus niet dienstig voorhouden dat de vervalltermijn van vier maanden opgeschort werd tussen 24 april 2023 en 25 mei 2023.

Uit artikel 61/25-5, van de vreemdelingenwet blijkt wel dat de termijn van vier maanden in uitzonderlijke gevallen verlengd kan worden door het complexe karakter van een aanvraag. Verweerder dient de aanvrager en de bevoegde regionale overheid op de hoogte te brengen van een dergelijke verlening. In dit verband voert verzoeker aan niet in kennis te werden gebracht van een beslissing tot verlening van de termijn. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat een dergelijke beslissing werd genomen. Aangezien er geen nota met opmerkingen werd neergelegd wordt op dit punt ook geen verduidelijking gebracht door verweerder.

De Raad treedt verzoeker bij waar hij betoogt dat de bestreden beslissing niet genomen is binnen de termijn zoals voorzien in artikel 61/25-5, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Een schending van de voormelde bepaling wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, in aangegeven mate, gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van 5 juli 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT